

זעקתה של אם שכולה:

”ליא אסליח לבגין לעולמי”

חשב על אלטרנטיבה לצבא. הפעם הוא החליט לנסות. הוא התקבל ללימודי חקר לאות באוניברסיטה ובשלושת החודשים שנותרו לו עד לתחילת הלימודים, הוא רצה לצאת לטייל בעולם, ולהחליט סופית לגבי עתידו.

גוני העביר את הפיקוד בסיירת למחר ליפו, אך בשעות הבוקר המוקדמת של יום שבת, הוא הוזעק חזרה ליחידתו. בדרך למיצר הבופור נפצע מפקד-הכוח, וגוני שב לפקד על חייליו.

לא ידעתי שגוני נלחם בבופור בשעה שהקשבתי לרדיו ששיר את היאור הקרב. ברדיו קישקשו על הגבורה ולא ציינו שהיו נפגעים. לי היה ברור שבקרב קשה כזה נהרגו חיילים. נידמה לי שעיכבו

רבי-סרן גוני מחבק את אחותו, לא אלה שצעקו בכיכר הם אלה שנהרגו!

”

אני חושבת שגוני חשב כמוני כי הפעולה בלבנון הייתה מיותרת. החרב ששלכנו אינה נקיה!

”

את הידיעות על הנפגעים רק כדי לאפשר למנחם בגין להצטלם שם. ראשה-ממשלה, ששבוע קודם לכן הצייר שבגלל מצב בריאותו הוא אינו יכול לבוא לישיבת ועדת-החקירה-הביטחון, דילג לבופור כדי להטצלם שם. אילו הודיעו על ההרוגים לפני שבגין עלה לשם, כל ההצגה הזאת הייתה נראית אחרת.

בגין הבטיח

ובגין קיים

7 המדיחמה הזאת הייתה, לדעתי, מיותרת. אני לא מאשימה את הרמטכ”ל על שיצא אליה. אני מאשימה רק את ראשה-ממשלה. הדרג המדיני היא שנותן את ההוראה אם לצאת או לא לצאת למלחמה.

גוני כינה את בגין במילים: פאקה פאקה. כששאלתי אותו למה הוא מתכוון הוא ענה: „האיש הזה לא שותל עצ, לא בונה בית ולא מחזיק רובה ביד. הוא רק יודע לדבר”.

לא גידלתי ילדים פציפיסטים — אני מסכימה עם הגב אל הקיר. לפני המלחמה לחיות על חרבנו, אבל החרב הזאת, כך אני מאמינה, צריכה להיות נקיה. היא אינה נקיה!

מותר לנו לשלוף חרב רק אם אנו עומדים עם הגב אל הקיר. לפני המלחמה בלבנון לא עמדנו עם הגב אל הקיר! גוני אמר לי פעם: „הדמוקרטיה לא פועלת במדינה הזאת.” אני חושבת שהיא פעלה להפליא. ראשה-ממשלה הנבחר, מנחם בגין, הבטיח שרפול ויאנוש יזינו את הטילים. העם הצביע בעדו ובגין סיים את ההבטחה שלו. הבן שלי לא הצביע בעדו. הוא נהרג. לא אלה שצעקו בכיכר הם אלה שנהרגו!

לא אסלח לבגין לעולם.

פוק לגבי הדרך, אך לא לגבי המטרה. הוא שוא כל רגע בעת שרותו הצבאי בגולן. הוא חשב שהמדיניות לגבי הגולן היא טעות. היו לו לבטיים קשים כשהיה חייב למלא פקודות מסויימות, אבל גוני מילא אותן. כי הוא הרגיש מחויבות כלפי החיילים שבפיקודו. זאת גם המחשבה שבודאי ליוותה אותו כשרץ לבופור ומאחוריו היו חייליו.

גוני ערך אמנם מסיבת שיחורור, אך עדיין התלבט. הוא לא החליט סופית שלא לחזור לצבא, אבל הוא הרגיש שסיים מעגל מסויים. אחרי שסיים את תפקידו כמפקד סיירת גולני, היה עליו לצאת לבית-הספר-לפיקוד-יומטה. לשם כך היה עליו לחתום על שש שנות שירות-קבע נוספות. הוא חשב שלמעשה מעולם לא

„אני צריך לחתום כי אני לא סומך על ממשלה בראשותו של מנחם בגין שתדע לשמור על המדינה!”

לדעתי הוא הגויס. אמרתי לו: המדינה לא תמוטט אם אתה לא תחזור לצבא. נתתי לו את הדוגמה של הילד ההולנדי שחסם באצבעו את החור פן יציף הים את הולנד. אמרתי לו שהוא לא צריך לחשוב שהוא ההולנדי הקטן הזה. גוני ענה: „לפעמים אני מרגיש שאני כזה.”

”ברדיו קישקשו

על גבורה”

הילד הזה, גוני, היה כולו ציוני. הוא לא היה דבר מלבד ציוני. היה לו פיק”

רבי-סרן גוני גיורא הרניק היה מפקד הכוח נהרג בלילה שבין יום הראשון הר שני רק ביום השלישי, בשעה 7 יחצי בבוקר. התדפקו על דלת מישפחת הרניק בירושלים ממישרד קצין-העיר ומסרו לי אימו. רעיה הרניק, את הבשורה המרה.

בפתח הבית עמדה קצינה ולידה רוסא במדים. „כשצילצלו בדלת, ידעתי שקרה לגוני משהו” סיפרה האם. הם שאלו את רעיה היכן היא רוצה שייקבר בנה — בגיבעת-שאול, שם קבור בעלה, או בבית הקברות הצבאי בהר הרצל. רעיה רצתה שבנה הבכור, שהיה מפקד סיירת-גולני, יקבר בהר הרצל. „השורה, שלמרגלות קיברו של גוני כבר התמלאה קברים

”

גוני אמר: בגין לא שותל עצ ולא מחזיק רובה ביד. הוא רק יודע לדבר!

”

נוספים שלו מהיחידה” היא אומרת. „הם היו יחד וקבורים יחד.”

„גוני הציל

את כולנו”

כשהיה גוני בן 15, לפני 10 שנים, נהרג אביו, מאיר הרניק, שהיה מנהל המחלקה למוסיקה עממית בקול-ישראל. אחרי מות בעלה השתלבה רעיה אף היא במחלקת המוסיקה של קול-ישראל, והמשיכה לגדל שני בנים ושתי בנות.

כימי השיבעה שוחח „העולם הזה” עם רעיה הרניק, ואזכה דכריה:

הפעולה בלבנון הייתה מיותרת. אני חייבת שגם גוני חשב כך. פגשתי בחייל פצוע מהיחידה שלו אחרי שנותח הדבר הראשון שהוא אמר היה: „גוני הציל את כולנו”.

אני חושבת שכיבוש הבופור לא היה חשוב לגוני, אבל הוא מילא את הפקודה כדי להציל את החיילים שלו. זה היה הדבר החשוב ביותר בעיניו.

הוא אמר לי שבשבילו להיות חייל זה מיקצוע. „במיקצוע הזה אני טוב.” הוא אמר לי ביום שבו סיים את השירות הס-דיר החליט לחתום על חמש שנות שרות-קבע. את שרות-הקבע שלו הוא סיים לפני כמה שבועות. ביום השישי לפני שפרצה המלחמה, הוא ערך את מסיבת השיחורור.

גוני גדל בעיר, ללא שטיפת מוח. הוא היה חשוף לכל מגוון הידיעות והיה חופשי לבחור. למרות זאת הוא ראה את יעורו בצבא. את ההחלטה אם לחתום לשרות-קבע, היה עליו לקבל בשבוע שבו עלה הליכוד לשלטון. גוני אמר לי: